

trods den tykke Luft . . . ligeledes den slangebugtede Vej, hvor han hin Aften havde vandret sammen med Frøken Ragnhild, den bratte Bakke, paa hvis Top han var standset for at pege ud over Solnedgangslandskabet, . . . ja selv Doktor Hassings Villa syntes han tilsidst at se ganske tydeligt i Nærheden af Kirken, fornemt indesluttet i sin store Have.

Han tog pludselig Blikket til sig og steg ned imod Mosen.

Lige neden under ham, paa bægge Sider af et lille, halvt udtørret Bækkeløb, laa Mosekærs-husene — en Samling ynkelige Lerhytter, der i deres Affældighed støttede sig til hinanden, som om de i Forening stod og grundede over deres Skæbne. Pladsen omkring Husene var en trøstesløs Mødding af gammel Halm, Potteskaar og visne Kartoffeltoppe, hvorimellem nogle pjaltede, barhovedede Børn løb og legede.

Emanuel faldt altid hen i tungsindige Betragtninger ved Synet af al denne Elendighed. Trods alt, hvad han selv og Menigheden havde ofret for at afhjælpe Nøden her, var der endnu ikke et Hus uden Klude i Stedet for Ruder, eller uden store Huller i Taget. Og — hvad værre var — efter syv Aars Opofrelser og Anstrengelser havde endnu